

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania R. M.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 kwietnia 2024 r.,
wniosku pełnomocnika odwołującego się z dnia 8 kwietnia 2024 r. o sporządzenie
uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2024 r. w sprawie
I USKP 135/23,

odrzuca wniosek.

UZASADNIENIE

Pismem z 8 kwietnia 2024 r. pełnomocnik R. M. złożyła wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia wydanego 20 marca 2024 r. oraz o doręczenie odpisu postanowienia wraz z uzasadnieniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 387 § 1 k.p.c., mającym zastosowanie w postępowaniu przed Sądem Najwyższym na mocy art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy uzasadnia z urzędu

wyrok oraz postanowienie kończące postępowanie w sprawie. Sąd Najwyższy uzasadnia także postanowienie o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – zgodnie z wyrokiem z 30 maja 2007 r. (SK 68/06, OTK-A 2007 Nr 6, poz. 53), w którym Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją RP art. 398⁹ § 2 zd. 2 k.p.c. Postanowienie o zawieszeniu postępowania nie należy jednak do żadnej z wyżej wskazanych kategorii postanowień. Nadto, zgodnie z art. 357 § 2¹ k.p.c., postanowienia wydane na posiedzeniu niejawnym sąd uzasadnia tylko wtedy, gdy podlegają one zaskarżeniu.

Natomiast przepis art. 394¹ § 1 k.p.c. określa zamknięty katalog spraw, w których przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego, tj. postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Ponieważ postępowanie sądowe jest dwuinstancyjne, to przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują możliwości zaskarżania zażaleniem innych orzeczeń Sądu Najwyższego. Orzeczenia te są zatem niezaskarżalne. Zaskarżalność orzeczenia Sądu Najwyższego stanowiłaby bowiem w takim wypadku wyjątek, który musiałby być wyraźnie ustawowo uregulowany. Stronie nie przysługuje więc w tej sytuacji ani zażalenie (art. 394¹ k.p.c.), ani skarga kasacyjna (art. 398¹ k.p.c.), ani skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ k.p.c.) - (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 września 2010 r., III SO 8/10, Legalis; z 22 listopada 2010 r., III SO 3/10, Legalis i z 9 marca 2011 r., III SO 1/11, Legalis). Wyłączenie zaskarżenia orzeczeń Sądu Najwyższego wynika z ustrojowego usytuowania tego sądu (art. 175 i 183 Konstytucji RP), który nie jest sądem powszechnym, a więc ani sądem pierwszej, ani sądem drugiej instancji. Będąc najwyższym organem władzy sądowniczej, Sąd Najwyższy zawsze orzeka poza tokiem instancji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 lutego 2012 r., III SO 1/12, OSNAPiUS 2013 nr 3–4, poz. 48 i z 25 kwietnia 2012 r., II PZ 7/12, OSNAPiUS 2013 nr 7–8, poz. 85 oraz stanowisko

doktryny: *T. Szancilo* (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023).

Biorąc powyższe pod uwagę, wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia o zawieszeniu postępowania oraz o jego doręczenie jest niedopuszczalny i podlega odrzuceniu (art. 328 § 4 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.).

[SOP]

[ms]